

PARROQUIES@RENYNS

Sant Martí d'Arenys de Munt i Santa Maria d'Arenys de Mar (Bisbat de Girona)

22 MAIG 2020 - DIVENDRES VI DE PASQUA / A - NÚM. 57

LECTURES DEL DIA

· Lectura primera
Ac 18, 9-18

Tinc aquí a Corint molta gent
que serà el meu poble

· Salm responsorial
Sl 46

R. Déu és rei de tot el món

· Vers abans de l'evangeli
Lc 24, 46-26

El Messies havia de patir
i de ressuscitar, abans
d'entrar en la seva glòria

· Evangeli
Jn 16, 20-23

Tindreu una alegria que ningú
no us podrà prendre

SANTORAL

Santa Joaquina de Vedruna
Santa Quitèria
Santa Rita de Càssia

INTENCIONS DE MISSA

- Difunts:

Pels preveres, religiosos i
religioses dels deu bisbats
catalans que han mort a
conseqüència de la Covid-19

- Preguem junts:

Perquè el Senyor concedeixi
misericòrdia i pau a l'Església
i al món sencer

UNES PARAULES

Benvolguts i benvolgudes,

M'agradaria acabar aquesta sèrie de fulls de confinament amb dues cartes diferents, però amb un mateix to, que és el que marca més profundament el meu ésser, que és l'amor que sento per la vocació rebuda com a capellà i la crida que faig constantment a tots els joves a no tenir por i a respondre afirmativament a una vocació i a una missió que els farà els homes més feliços de la terra. Avui ho faré amb una bonica carta que ens ha enviat als capellans el cardenal prefecte de la Congregació pel Clergat, Mons. Benjamino Stella, i demà amb unes paraules meves dirigides a tots vosaltres, com a capellà.

«He tingut notícia que més de cinquanta sacerdots espanyols han perdut la vida a causa del coronavirus, alguns per les complicacions de malalties precedents; altres perquè estaven dedicats a l'atenció espiritual de malalts i al servei a persones necessitades. El sacrifici d'aquests sacerdots i de tantes altres persones, que han arriscat i perdut la seva vida, per portar salut, aliments, consol, esperança... ens recorda que Déu ens ha donat la vida per compartir-la, per lliurar-la generosament (Mc 8, 35). El seu testimoniatge és un bon antídote contra la temptació d'utilitzar egoïstament el ministeri sacerdotal, per aconseguir béns materials, prestigi, interessos particulars, prebendes... A més, ells anuncien silenciosament que Déu no es deixa guanyar en generositat: ens crida per amor, ens dona el cent per u en aquesta terra —encara que patim— i en el món futur, la vida eterna (Mc 10, 30).

Dono gràcies a Déu per totes les iniciatives que s'han posat en marxa i on hem pogut redescobrir alguns aspectes importants de la vida cristiana, en general, i de la vocació sacerdotal, en particular: la celebració de la fe en família i en petites comunitats, que complementa i enriqueix la celebració de l'Eucaristia a les parròquies; l'acompanyament personal als fidels i l'oració pausada, en la qual, amb l'ajuda del seu Sant Esperit, podem albirar el pas salvador de Déu per la vida de persones, famílies i pobles.

També voldria destacar que aquesta dolorosa circumstància ens ha ajudat a valorar l'aportació de tantes persones anònimes, que han treballat per la salut i la supervivència de tots els ciutadans i prendre més consciència de la importància de la nostra missió, ja que tot ésser humà necessita, a més de recursos materials i atenció mèdica, espais per posar nom als seus sentiments, llum i força per continuar estimant i confiant, per enfrontar-se a la incertesa, a la malaltia, a la mort de persones estimades i a la fi de la pròpia vida.

Finalment, desitjo convidar tots els sacerdots i diaques a mirar cap al futur. Aquesta crisi, a més de provocar molt de dolor i sofriment, afavoreix algunes condicions decisives per al desenvolupament de la vida cristiana: la consciència de la fragilitat de l'ésser humà, la caiguda de tantes falses seguretats, les preguntes pel sentit de la vida, la necessitat de la solidaritat especialment amb els qui sofreixen, el testimoniatge de lliurament, fe i esperança de tants fills i filles de l'Església; així com l'evidència que *les nostres vides estan teixides i mantingudes per persones corrents —normalment oblidades— que no apareixen en els titulars dels diaris i de les revistes, però, sens dubte, estan escrivint avui els fets decisius de la nostra història: metges, infermeres i infermers, treballadors dels supermercats, treballadors de la neteja, cuidadors, transportistes, forces de l'ordre, voluntaris, sacerdots, religioses i tants altres que han comprès que ningú no se salva sol.*

Aquesta realitat amarga, però curulla de gràcia, és una crida a revifar el nostre amor. Invoquem, per tant, l'Esperit Sant, perquè tots sapiguem aprofitar aquest moment de gràcia, de manera que les nostres comunitats cristianes es renovin en la fe i siguin, en la nova realitat que ens espera, unes llars amb les portes obertes a totes les persones i un hospital de campanya per als pobres de sempre i per als qui ja comencen a sofrir les conseqüències econòmiques d'aquesta pandèmia».

Mn. Joan Soler i Ribas